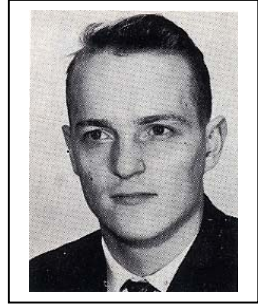

Puheenjohtajan tervehdys

Viisi vuosikymmentä helsinkiläisen urheiluseuran toiminnassa koostuu kolmen, ehkäpä neljänkin perättäisen pelaajapolven yhteistoiminnasta. Puoleen vuosisataan mahtuu valtava määrä yleismaailmallisia ja yhteiskunnallisia muutoksia, jotka ovat vaikuttaneet urheiluelämäänkin.

Haukat ovat selviytyneet toistaiseksi muutosten ristiaallokosta ja kovenevasta kilpailusta melko hyvin. Olemme kuitenkin juuri nyt vakavamman kysymyksen edessä kuin koskaan ennen, jos aiomme säilyttää seuramme toiminta-ajatuksen ja -periaatteet, jotka tähtäävät harrastamiemme lajien kansalliselle huipputasolle Toimivien vapaaehtoisten henkilöiden luku on laskenut lähelle nollapistettä. Sama koskee monia muita pääkaupunkiseudun urheiluseuroja, jotka yrittävät pitää käynnissä pienempien palloilulajien junioritoimintaa suurten lajien nappulatoiminnan puristuksessa. Päälajeissamme pesä- ja käsipalloilussa monien maineikkaitten seurojen nimet ovat jo siirtyneet kellastuville historian lehdille. Mistä tällainen toiminnan heikentyminen johtuu? Onko yhteinen seuramme Katajanokan Haukat menossa samaan suuntaan?

Hyväksyimme helposti pesäpalloilussa junioritoiminnan loppumisen, koska muiden helsinkiläisseurojen kävi samoin.

Käsipalloilussa juniorikuolema sattui samanaikaisesti kuin naisjoukkueemme voitti mestaruuksia ja miehetkin paransivat sijoituksiaan mestaruussarjassa. Emme pystyneet saamaan riveistämme riittävästi pitkäjänteisiä toimihenkilöitä seuran eri tehtäviin. Edustuspelaajamme tietysti keskittyivät omien taitojensa kehittämiseen. Seuran sääntöjen muutoksellakin pyrittiin jakamaan vastuuta ja valtaa enemmän jaostoille. Toimenpide ei onnistunut, koska jaostotkaan eivät löytäneet uusia vapaaehtoisia.

Ongelmia on aivan riittävästi, kun haluamme nostaa toimintamme samalla tasolle, miltä alamäki alkoi 1960-luvulla. Utta verta on juuri tällä hetkellä tullut pesäpalloulumme nousua rakentamaan. Antakaamme kaikki mahdollinen tukemme tälle yritykselle. Muutoin yritys on kuolemaan tuomittu ennen kuin se on päässyt ensi-askeleitaan pitemmälle. Vaatii melkoisen määrän optimismia, jos kuvittelee, että tilanne on helpompi kymmenen vuoden kuluttua. Urheilumuotojen ja siinä ohessa seurojen välinen kilpailu muuttuu jatkuvasti kiivaammaksi. Mutta unohtakaamme tuo välistä melko synkkäkin ajatusmaailma hetkeksi juhliaksemme niitä haukkahengen saavutuksia, jotka menneet vuosikymmenet ovat seurалlemme antaneet. Naistemme monet Suomen mestaruudet niin pesäkuin käsipalloilussakin sekä miesten hopeamitalit molemmissa lajeissa nostavat Katajanokan Haukat niin korkealle maamme urheiluelämässä, että juhlimiseen on todella aihetta. Haluan Haukkojen johtokunnan puolesta erityisesti kiittää kaikkia jäseniä, jotka ovat vaikuttaneet seuramme 50-vuotisjuhlan onnistumiseen. Esitän kiitokset myös niille yrityksille ja yhteisöille, jotka ovat tukeneet toimintaamme ja tehneet tämän juhlaulkaisun painamisen mahdolliseksi.

Haukkojen puheenjohtajat

Alfons Österman

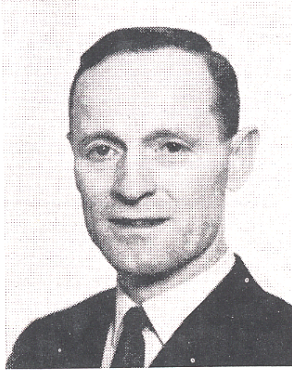
Eino Soinamo

Aulis Ruusuvaara

Aulis Makkonen

Yrjö Launonen

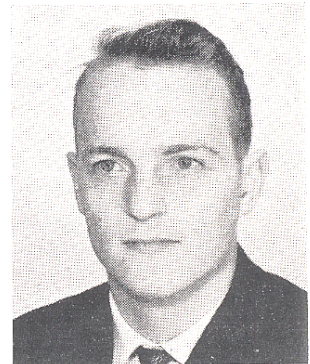
Reino Maukola

Kyösti Rainila

Rafael Dickman

Erkki Salmi

KUNNIATAULU

Haukkojen kunniapuheenjohtaja:

Aulis Ruusuvaara +

Haukkojen kunniajäsenet:

Helge Tauriola

Pentti Rautala

Aulis Makkonen +

Rafael Dickman

Seuran johto viiden vuosikymmenen aikana:

Puheenjohtajat:

1929—1930 Alfons Österman +
 1931—1932 Eino Soinamo +
 1933—1935 Aulis Ruusuvaara +
 1936—1946 Aulis Makkonen +
 1947—1953 Aulis Ruusuvaara +
 1954—1955 Yrjö Launonen
 1956—1962 Aulis Ruusuvaara +
 1963—1964 Reino Maukola
 1965—1966 Kyösti Rainila
 1967 Rafael Dickman
 1968— Erkki Salmi

Sihteerit:

1929 Eino Soinamo +
 1930—1931 Väinö Pekkarinen
 1932 Helge Tauriola
 1933— Eino Soinamo kaatumiseensa saakka 30. 1. 1943
 1945—1946 Reino Launonen
 1947—1949 Olavi Virtanen (nyk. Vähävirta)
 1950—1953 Aune Katainen
 1954—1955 Jaakko Varo +
 1956 Ritva Petäjä
 1957—1958 Esa Salonen +
 1959 Veikko Niemenperä 1. 7. saakka
 Reino Maukola 1. 7. alkaen

1960 Aune Katainen
 1961—1962 Reino Maukola
 1963 Olavi Timonen
 1964 Sakari Niemi
 1965 Marjatta Sipilä
 1966 Maire Kaljunen
 1967— Marjatta Sipilä

Johdokunnan jäseninä ovat toimineet:

A. Fabritus (Hirvensuo), E. Soinamo, P. Rautala, H. Tiits (Tauriola), R. Nikander, A. Palmroos, V. Pekkarinen, A. Ruusuvaara, K. Sahlberg, L. Saarinen, A. Kanerva, A. Pajukoski, S. Koskinen, Aune Luoti, Liisa Karjalainen, O. Tunturi, E. Karikko, A. Makkonen, V. Kokkonen, Greta Westerling, J. Varhento, O. Pekkarinen, Helga Vento (Pyykölä), R. Launonen, S. Saressalo, B. Antin, Armi Heino, E. Katainen, Aate Heino, R. Saarinen, O. Virtanen, P. Jäske, R. Dickman, Irma Virtanen (Vähävirta), E. Ojanen, Aune Katainen, Marjatta Tuovinen, J. Varo, Y. Launonen, B. Koponen, K. Rainila, Lea Rundman, E. Vuorinen, H. Veikkanen, N. Nikander, Liisa Mäkelä (Pitkänen), Esa Salonen, Ritva Petäjä,

V. Niemenperä, R. Maukola, E. Hätälä, E. Salmi, Marjatta Sipilä, J. Tuominen, O. Timonen, Antero Ruusuvaara, K. Antipin, S. Niemi, H. Parkkari, Tuula Penttilä (Lindholm), T. Törmä, Leila Simelius (Nyyssölä), E. Aittola, J. Itkonen, K. Asplund, T. Tuominen, J. Liimatainen, Sirpa Wallenius, Monica Schoultz, I. Qvist, E. Siltala, D. Holmberg, L. Sandström, J. Karppinen, V. Mäntylä, V. Wickström, J. Opas, S. Salminen, B. Funck, H. Haapanen, O. Wallén.

Ansioimerkit: Helge Tauriola, Eino Wass, Pentti Rautala, Aulis Makkonen, Reino Launonen, Aulis Ruusuvaara, Greta Westerling, Edvin Katainen, Aune Katainen, Yrjö Launonen, Olavi Vähävirta, Bertel Koponen, Sigrid Larme, Algot Hirvensuo, Rafael Dickman, Hemmo Veikkanen, Reino Maukola, Kyösti Rainila, Eero Hätälä, Marjatta Sipilä, Erkki Salmi, Maire Hätälä, Karl Antipin, Heikki Parkkari, Timo Tuominen, Antero Ruusuvaara, Liisa Pitkänen, Monica Schoultz, Erkki Siltala.

Isänmaan puolesta

Eino Soinamo

Synt. 13. 8. 1905 Kaat. 30. 1. 1943

Leo Saarinen

Synt. 9. 9. 1910 Kaat. 26. 2. 1940

Kaakossa punoitti taivaanranta. Isänmaa oli kutsunut poikiaan. 10 vuotta aikaisemmin seuransa perustaneet nuorukaiset olivat varttuneet parhaaseen miehuusikänsä. Tinkimättä astuivat pojat kiilaan ottelussa, jossa eivät mitalit ja pokaalit olleet panoksena, vaan isänmaan ja kotiemme vapaus. Ensi pelivuorosta loppuvihellykseen saakka, täytti jokainen tehtävänsä. Pelin päätyttyä todettiin, että usea lupaava nuorukainen oli pelannut viimeisen ottelunsa ja Te kaksi, Eino Soinamo ja Leo Kullervo Saarinen, olitte jättäneet seuran johtoon vaikeasti täytettävän aukon. Samalla palavalla innolla ja velvollisuudentunnolla, jolla toimitte alkuvaikeuksiansa kanssa kamppailevan seuranne hyväksi, panitte viimeiseen peliinne korkeimman panoksenne — elämänne.

Olkoon Teidän esimerkkinne meille Haukoille ja meidän jälkeen tuleville Haukkapolville johtotähtenä tarkoituksiemme saavuttamiseksi, fyysillisen kunnon ja henkisten ominaisuuksien kehittäminen kansamme keskuudessa.

Aulis Ruusuvaara. —49.

Poissa joukostamme

Aulis Makkonen † 26. 3. 1969

Vain kuukausi 40-vuotisjuhlies-
me jälkeen kohtasi Haukkoja su-
rusanoma. Aulis Makkonen, seu-
ramme entinen puheenjohtaja ja
pesäpallollamme tulisieläinen
— 30—40-luvun puuhamies oli
kuollut.

Seuramme oli jälleen menet-
tänyt Haukan, joka eli joka solul-
laan seuramme eteen. "Makko-
nen, Makkonen Haukkojen paras
kakkonen" oli "Makelle", seu-
ramme 30-luvun kakkosvahdille
omistettu oma huutovärsy.

Muistamme Sinua Aulis läm-
minsydämisenä Haukana.

Jaakko Varo † 27. 8. 1976

Seuramme monivuotinen pesä-
pallojaoston puheenjohtaja, e-

dustuspallolijja sekä edustus-
joukkueemme pelinjohtaja Jaak-
ko Varo kuoli yllättäen keväällä
—77.

Jaska kuului osaltaan 50-luvun
pesäpallomaineemme luojiin.
Jaskan "patentin" eli nykyisin
lähes joka joukkueella olevan
"viuhkan" eli vinkkarin avulla
johti Jaakko Varo seuramme
edustusjoukkueen hienoihin sa-
vutuksiin.

Me huollettavasi muistamme
Sinut aina lämminhenkisenä pe-
säpalloilun ja seuramme merk-
kihenkilönä "viuhka Jaskana" —
siellä sateenkaaren tuolla puo-
len.

Aulis Ruusuvaara † 28. 6. 1974

Tietoisuus vaikeasta sairaudesta
ei estänyt uutista Aulis Ruusu-
vaaran poismenosta iskemästä
lujasti.

Ave oli se Haukka, joka ur-
heilujohtajana on yltänyt selvästi
korkeimmalle Suomen urheiluelä-
mässä. Aina vaikeina aikoi-
na häntä tarvittiin Haukkojen pu-
heenjohtajana kaikenkaikkiaan
seitsemäntoista kertaa.

Ave oli käynnistämässä veikk-
kaustoimintaa ja pani alulle
Haukkojen käsipalloilun. Hän
toimi Käsipalloliiton varapuheen-
johtajana, Suomen Olympiakomi-
tteen pääsihteerinä 1960-luvulla
ja sen jälkeen Käsipalloliiton
puheenjohtajana.

Ave Ruusuvaara oli Haukko-

jen pelaaja ja toimihenkilö mel-
kein seuran perustamisesta
lähtien ja hänet kutsuttiin kun-
niapuheenjohtajaksi vuonna
1964.

Bertel Koponen † 10. 8. 1974

Elokuussa 1974 Haukkoja kohta-
si raskas surunviesti. Bertel Ko-
ponen, lähes kaikkien käsipallo-
joukkueittemme valmentaja ja
huoltaja käsipallohistoriamme
alusta 1950-luvun puoliväliin, oli
kuollut. Käsipalloilussa suorit-
tun työn lisäksi hän osallistui
johtokunnan jäsenenä muuhun
seuratoimintaan ja veikkaustoi-
minta oli lähellä hänen sydän-
tään aina kuolemaansa saakka.

Meille nuoremmille Haukoille
jää hänestä kuva täsmällisestä,
uskollisesta jäsenestä, joka osal-
listui käsipalloilumme nostami-
seen tyhjistä SM-sarjan kärkisi-
joille Ave Ruusuvaaran oikeana
kätenä.

Bertel Koponen nimitettiin
Haukkojen kunniajäseneksi vuon-
na 1973.

POISSA OVAT MYÖS

Paavo Laitinen
Esa Salonen
Ismail Neuman
Leo Saroma
Esa Mantere
Sigrid Larne
Kauno Karvinen

• HAUKAT 1929 - 1979 •

viisi vuosi- kym- mentä

Pesäpalloilijamme aivan alkuajoilla. Takana huoltaja Palmroos, Tiits (Tauriola), Fabritius, Rautala, Wass, Kanerva ja Grönholm, edssä Saarinen, Kainulainen ja Soinamo.

Katajanokan Haukat on, niinkuin useimmat muutkin urheiluseurat, syntynyt muutamien urheilun innostuneiden poikien ja nuorten miesten ylevän ja puhtaan urheiluaatteen ja järjestäytyntä toimintaa kaipaavan urheiluharrastuksen innoittamana.

Suuri ei ollut sekään "nokkainen" poikaparvi, joka helmikuun 24. päivänä 1929 Algot Hirvensuon kutsumana saapui hänen luokseen perustamaan urheiluseuraa. Mitään synnytysvaikeuksia ei ilmennyt, vaan keskustelun jälkeen päätettiin perustaa seura, joka jo tässä tilaisuudessa sai nykyisen nimensä.

Tässä historiallisessa kokouksessa olivat kutsujan lisäksi läsnä seuraavat yhdeksän jäsentä: Pentti Rautala, Helge Tauriola, Eino Soinamo, Sulo Koskinen, Hermanni Kainulainen, Yrjö Roinen, Reino Nikander, Erkki Valve ja vääpeli Alfons Österman, joka oli kutsuttu ja lupautunut seuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi.

Muiksi johtokunnan jäseneksi tulivat Algot Hirvensuo varapuheenjohtajana, Eino Soinamo sihteerinä, Pentti Rautala rahastonhoitajana, Helge Tauriola ja Reino Nikander. Nämä miehet panivat töpinäksi, sillä jo kahden viikon kuluttua sosiaaliministeriö antoi siunauksensa seuralle ja

huhtikuun 10. päivänä SVUL otti kuopuksen kirjoihinsa merkiten sen pesäpallo- ja urheilujaoston.

Siitä sitten alkoi vuosi vuodelta yhä tiivistyvä toiminta eri muotoineen. Vain väliin tullut sota-aika on vakavammin pystynyt järkyttämään seuramme toimintaa. Tämän ajan vaikutus oli sitäkin tuhoisampi, kun se ulottui kivijalkaan saakka. Eräs seuramme perustajista ja sen uuttera työntekijä Eino Soinamo sai antaa henkensä, jotta me saisimme olla vapaita ja toimia hänen perustamansa seuran ylevien periaatteiden vaalimiseksi. Nämä periaatteet voidaan kiteyttää esimerkiksi sanoihin, jotka saamme lukea vuoden 1936 joulujulkaisun lehdiltä kauniisti tekstattuna: "Ruumillinen kunto on henkisen kunnan pohja".

Seuran perustamisen aikoihin Suomi oli urheilunsa suurta aikaa, jonka ehtymättömästä lähteestä syntyi paljon urheiluseuroja. Siksi oli myös luonnollista, että uudet seurat alkuvaiheissaan harrastivat hieman kaikkia lajeja. Niin oli Haukkojenkin kohdalla. Virallisesti oli ohjelmassa yleisurheilu ja pesäpallo, mutta sen lisäksi kokeiltiin mm. nähköuulan lentävyyttä.

Tämä kaikki oli kuitenkin vain

hakuammuntaa, sillä kun SVUL:n erikoisliitot muodostettiin vuonna 1931, Haukat olivat jo löytäneet oman lajinsa pesäpallosta, johon siitä lähtien aina vuoteen 1947 saakka erikoistuttiin ja sen vuoksi liietyttiin vain Pesäpalloliittoon.

KOHTI MESTARUUKSIA

Nuoren seuran alkuvaiheet ovat aina vaikeuksia täynnä. Hartia-voimin on tehtävä työtä aseman saavuttamiseksi etulinjassa ja yleiseen tietoisuuteen pääsemiseksi. Tässä mielessä voidaan vuoden 1933 katsoa olevan erään tärkeän virstanpylvään.

Silloin saavutettiin Pesäpalloliiton Uudenmaan alueen mestaruus. Tässä joukkueessa olivat kunniaakkaasti mukana Antti Kanerva, Pentti Rautala, Leo Saarinen, Algot Hirvensuo, Olavi Pekkarinen, Aulis Ruusuvaara, Rainer Grönholm, Hermanni Kainulainen ja Helge Tauriola. Kolmena seuraavana vuonna ei hyivistä yrityksistä huolimatta näinkään hyvään saavutukseen päästy, sillä pesäpalloilu eli voimakasta kehityksen aikaa ja kilpailu koveni kerta kerralta.

Vuonna 1937 lopulta onnistui aikaisempienkin vuosien edes-

tä. Aluemestaruus uusittiin ja sen lisäksi oli tie selvä aina Valtakunnan sarjan mestaruuteen saakka. Se tiesi paikkaa seuraavan vuoden Suursarjassa, mikä oli silloin nykyisen mestaruussarjan vastike.

Valitettavasti paikka Suursarjassa menetettiin jo seuraavana syksynä — harmittavan pienellä erolla. Juoksuoero pääsi vielä silloin ratkaisemaan sarjasta putoamisen. Sitten olivatkin edessä vaikeat sotavuodet.

NAISILLA NOPEA LÄHTÖ

Miesten rinnalla lähti heti myös naisten toiminta vireään alkuun. Oikeastaan voi todeta, että naispeleläjämme pääsivät alkuun huomattavasti nopeammin, vaikka toiminta tällä sektorilla alkoikin virallisesti vasta vuonna 1932. Tunnustelun jälkeen lohkesi ensimmäinen piirin mestaruus jo vuonna 1934. Siitä tulikin sitten vuosittainen traditio pitkäksi ajaksi eteenpäin.

Menestys ylettyi huomattavasti pitemmällekin. Jatkootteluisuissa voitettiin tämän jälkeen aina myös Uudenmaan alumes-

taruus ja niin päästiin jatkamaan kohti mestaruutta. Aluksi olivat Tampereen Pyrinnön tyttäret kompastuksena, mutta vihdoin vuonna 1938 koitti se hetki, jolloin naisjoukkueemme määrätietoinen työ kruunattiin Suomen mestaruudella.

Nämä naiset, jotka tekivät pesäpallohistoriaan uuden lehden ja saattoivat Haukat pesäpalloseurojen eturiviin olivat Kaarina Koskinen, Suoma Kutila, Liisa Tiusanen, Henny Sund, Helga Vento, Ann-Mari Sundström, Armi Heimo, Ilmi Salminen ja Grete Westerling. Joukkueen tunnelisena huoltajana toimi Eino Solinamo.

Kahtena seuraavana vuonna naisemme uusivat saavutuksensa. Joukkue oli melkein sama, uusina niminä todettakoon 1939 Irma Vähävirta ja Märtha Westerling, sekä vuotta myöhemmin Helmi Nätkin ja Senni Haukiala.

UUSI MENESTYKSELLINEN

ALKU

Sotavuodet verottivat paljon. Kun rauhan taas palattua ryh-

dyttiin toimintaa uudelleen käynnistämään, saatettiin todeta että seura oli menettänyt monta sotaa edeltäneen ajan keskeisintä hahmoaan. Näiden miesten työ ja heidän uhrinsa puolestamme oli velvoittavana kannustajana tulevaa toimintaa suunniteltaessa. Vuosikokouksessa 6. 4. 1945 laadittiin tulevan toiminnan suuntaviivat.

Kilpailutoiminta lähti käyntiin hyvissä merkeissä. Mestaruussarja muotoiltiin uudelleen, sillä ensimmäisen kerran oli mukana myös TUL:n joukkueita. Haukkojen oli neljän muun seuran kanssa karsittava ja pääsy varmistui yhdessä Toijalan Pallo-Veikkojen kanssa.

Hyvänä osoituksena siitä, että todella parhaat joukkueet olivat karsinnoista selviytyneet oli se, että juuri nämä samat lopulta ratkaisivat keskenään Suomen mestaruuden. Tästä jo käykin selvillä, että vuoden 1945 pelikaudesta tuli kunniakas, loistelias, mihin seuran miesjoukkue on koskaan pystynyt.

Toijala päätyi samaan piste-määrään ja niin oli Suomen mes-

VESIJOHTOLIIKE LÄHIPUTKI OY

Huvilakatu 20—22

Puh. 669 881 ja 669 748

Yöpäivystys 654 020

**Suorittaa kaikki alaan kuuluvat asennukset
ja korjaukset**

taruudesta uusittava. Tiukka ja hyväntasoinen kamppailu Kaisaniemessä pelattiin 15. 10. 1945 ja Toijala vei ansaitusti voiton 5—2. Kunniakas hopeatila oli Haukkojen saavutuksena ja siitä vastasivat lukkari Ismail Neuman, sieppari Jussi Varhento, 1-pesä Reino Launonen, 2-pesä Vilho Jäderholm, polttaja Esa Mantere, 3-pesä Toivo Sivunen, 2-vara Birger Antin, 3-vara Edvin Katainen ja koppari Sakari Saresalo.

Menestystä seurasi kuitenkin takaisku ja jo vuotta myöhemmin oli edessä tie Suomen sarjaan. Parin vuoden toipumiskauden jälkeen aurinko hymyili jälleen ja paluu ylimmälle sarjaportaalille tapahtui juhluvuoden kunniaksi vuonna 1949. Välivuodetkin sujuivat tyydyttävästi, sillä mieltä lämmittivät kärkipään sijoitukset sarjaa alempana, sekä Helsingin piirin mestaruus 1947.

Nousu vuonna 1949 oli vuoenvarmaa vakuuttavaa työtä. Omas-

sa lohossa selviydyttiin puhtaalla pelillä nousumarkkinoille. Ensimmäisellä kierroksella Loimaalla tuli ainoa tappio Kouvolalle sunnuntaina, kun aamu-unet vielä painoivat silmiä.

Toiset markkinat olivat sitten kotikentällä, tekisipä melkein mieli sanoa kotipesässä, ellei se pesäpalloterminä aiheuttaisi sekaannusta, Hesperriassa. Siellä tahti oli taas vakaa ja Haukat kruunattiin Suomen sarjan mestariksi kaikki ottelunsa voitta-neena.

1950—1951 nuorentamisleikkaus oli se vitamiiniruiske, jonka varaan seuramme pesäpallolu rakentui lähes koko vuosikymmeneksi. Eppu Kataisen, isällisen pelikaverin ympärille kertyi Haukkojen edustusjoukkue.

Sen ajan pesisinnostukselle oli kuvaavaa: 1951 kesäisenä sununtaiaamuna klo 7.00 alkoi katsastusottelu edustusjoukkueen pelipaikoista mailakilpailuihin. Paikalla oli 25 pelaajaa, jois-

ta 12 pääsi edustusjoukkueeseen.

Edustusjoukkueemme pelasi 50-luvulla mestaruussarjassa vuosina —50, —51, —52, —53, —54, pudoten —55 ja nousten jälleen —56, pudoten sitten lopullisesti mestaruussarjasta -57.

Joukkueemme oli parhaimmillaan aivan maamme pesäpalloliittii voittaen kaikki maamme huippujoukkueet. Parhain joukkueemme oli ehkä —54, seuramme täyttäässä 25-vuotta. Voitimme silloin omat juhlakilpailumme, mailakilpailut, johdimme mestaruussarjaa, olimme vielä 6 kierroksen jälkeen kolmen parhaan joukossa. Sitten otteemme lopahti. Ainoa näkyvä suoritus oli Olavi Kuismasen valinta vuoden löyjäkuninkaaksi.

Vielä kerran vuonna —59 nousimme Suomen sarjasta mestaruussarjaan oli lähellä. Vain kaksi tappiota, nekin 2—1 tuloksella olivat epäonnisten Haukkojen tiellä mestaruussarjaan. Helsingin piirimestaruus ja jatkuva mestaruussarjalajainen nököttäminen olivat laihoja lohtuja.

50-luku oli voimakkaan seuratoiminnan vuosikymmen. Muistettakoon neljä miesjoukkuetta, kaksi naisjoukkuetta, 14 nuorten joukkuetta samanaikaan sarjoissa. Ilvekset = A-juniorit olivat kaksi kertaa hopealla, kerran neljäntenä. B-juniorit pronssilla jne. Toimitsijoita ja valmentajia oli riittävästi — olimme pesäpalloilun suurseura. Oi niitä aikoja entisiä.

60-luku oli pesäpalloilun niin Haukkojen kuin koko Helsinginkin osalta alamäkeä. Puolivuosikymmentä pelailimme Suomen sarjassa ja jälkipuoliskon maakuntasarjassa tosin otellen aina raisuja karsintoja ylöspäin päästystä, mutta turhaan.

NAISET JÄLLEEN MESTAREKSI

Naisten osalta toiminta käynnistyi sodan jälkeen myös nopeasti ja kun PPL vuonna 1946 sai sarjatoiminnan heidän osaltaan käyntiin, päästiin heti taas hyvään alkuun. Sotaa edeltäneet mestaruudet siivittivät haukattarien otteita ja mestaruus tuli jälleen. Loppuotteluvastustajaksi tuli Varkauden Urheilijat, jolle vieraisa hävittiin 9—11. mutta vahinko kuitattiin kotona juoksuin 9—2. Neljännen mestaruus-

Esa Mantere palkitaan ottelun parhaana pesäpalloilun ylimääräisessä loppuottelussa Kaisaniemessä 1945. Palkinnon luovuttaa Tahvo Lehtonen.

Nuoria haukanpoikasia pian sen jälkeen, kun junioritoiminta pääsi käyntiin sodan jälkeen.

den tuojat olivat Anna-Liisa Merikanto, Liisa Tiusanen, Helga Vento, Irma Virtanen, Senni Haukiala, Vappu Vuorentaus, Kirsti Partanen, Elsa Keränen, Sirkka Vartiainen ja Greta Westerling. Tuon neljännen mestaruuden

jälkeen on naistoiminta saanut tyytyä hieman vähäisempiin saavutuksiin. Innokkaasti he ovat kuitenkin olleet mukana antamassa oman voimakkaan panoksensa seuran toimintaan.

POJAT PONTEVINA

Mitään seuraa ei kuitenkaan pystytä johtamaan jatkuvasti kohti mestaruuksia, ellei samalla myös huolehdita jälkikasvusta. Haukkojen piirissä tämä ymmärrettiin jo varhain, sillä poikaosaston syntysanat lausuttiin ensimmäisen kerran vuonna 1933. Sitä johti silloin Olavi Pekkarinen. Monet ovat ne seuran jäsenet, jotka ovat vuosien mittaan aikansa tähän toimintaan uhranneet ja juuri vetäjien innostuksesta riippuu myös menestys.

Varsinaisesti vasta sotien jälkeen tämä puoli tuli voimakkaasti esiin. Vasta silloin oli piirillä ja liitolla riittävästi toimintaa myös junioreille. Haukat olivat silloin alunpitäen tiiviisti mukana ja mestaruuksia on kahmittu runsaasti. Ensimmäinen piirin mestaruus tuli vuonna 1950, jolloin sen hankki seuran "oravajoukkue" ja myös vanhemmat juniorit pääsivät myöhemmin maistamaan piirimestaruuden makeutta.

Vuonna 1951 olivat vuorossa "kärpät" samoin vuotta myö-

Tule meille
hyvän ruan ääreen
KOTILOUNAS

MK 16,—

seisovasta pöydästä
palvelurahoineen
arkisin klo 11—14

Hyvän mielen ravintola

helka

P. Rautatiekatu 23
00100 Helsinki 10
Puh. 440 581

AUTO JA POLTTOMAALAAIMO

T:mi JOMAR

Puh. 251 353

Autopeltityöt ja Alustan öljysumutukset

ammattitaidolla

EDULLISESTI

PELTI-APU OY

Ruotsinkylä Maisala puh. 824 505

Tämä joukkue nosti käsipalloilijat ensimmäisen kerran mestaruussarjaan. Takana Jorma Björklind, Esko Pietilä, Pentti Laaksonen, Eero Hätäjä ja Pauli Lehto, edessä Nisse Nikander, Kauno Karvinen ja Jaakko Aito.

hemmin, jolloin myös tuli palkintona matka liiton leirille Partharjulle. Oravat olivat sarjassaan aivan ylivoimaisia, mistä kertoo juoksuero 136—6.

Vuonna 1953 pääsivät "ilvekset", siis vanhimmat juniorit ensimmäisen kerran piirin mestariksi ja saman tien jatko-otteluihin Suomen mestaruudesta. Hesperiaassa olivat vastassa Tervakoski ja Lahti, joille molemmille hävittiin niukasti. Todettakoon, että Lahti selviitti itsensä lopulta mestariksi.

Vuosina 1956 ja 1958 ilvekset

pääsivät kaikkein pisimmälle. Silloin oltiin peräti SM-loppuottelussa, mutta kummallakin kerralla vastassa ollut Nurmon Jymy oli kotonaan aina niin paljon parempi, ettei sen saavuttamaa etumatkaa pystytty Hesperiaassa kuromaan umpeen.

UUSI LAJI OHJELMAAN

Ajan mittaan ei pesäpalloluukentukaan yksin pystynyt tyydyttämään jäsenistön liikuntatarvetta. Varsinkin talviaikaan kaivattiin

toimintaa. Vuonna 1947 juuri sopivasti 20-vuotisjuhlan alla ryhdyttiin tätä Ave Ruusuvaaran tuomaa toteuttamaan voimakkaasti ja koko rintaman leveydeltä.

Katseet suuntautuivat käsipalloon, jonka otti sydämenasiakseen Bertel Koponen. Hän toteutti käytännössä alkuvaiheet toimien käynti-paneavana voimana. Valmennusapua hän sai lajiin jo perehtyneiltä Eino Ojaiselta ja Martti Pohjolalta.

Alkuvuosien kamppailu oli tälläkin sektorilla pyrkimystä pinnalle. Pääsy jo aikaisemmin mainetta näyttäneiden seurojen rinnalle ei ollut helppo, sillä salitilanne oli vaikea ja harjoitusmahdollisuudet siksi varsin puutteelliset. Eikä aina löytynyt pelitilaakaan riittävässä määrin.

Kuitenkin jo vuosien 1949—1953 toimitakertomukset toteavat jatkuvasti: Haukkojen kehityskäyrä käsipallossa osoitti vuosien aikana jyrkkää nousua. Ensimmäinen täysosuma tuli jo vuonna 1952, jolloin seuran B-juniorijoukkue valtasi Suomen mestaruuden. Sellaisesta ei Haukoissa ollut saatu nauttiakaan sitten naispesäpalloilijoiden parhaiden päivien.

Kireässä loppuottelussa Helsingin IFK:ta vastaan tuli voitto maalein 11—10 ja seuran ensimmäiset SM-käsipalloilijat olivat: A. Väisänen, S. Teerjoja, P. Laaksonen, M. Joutsimo, P. Kuusela, R. Hämäläinen, A. Ruusuvaara, K. Czarnecki ja E. Lehtonen, Joukkueen huoltajana toimi Bertel Koponen.

Mieten edustusjoukkueen osalta alkuvuodent olivat tiivistä harjoittelua ja oikean säveln etsimistä. Pelottomasti oteltiin ni-

IBERO | koruista
muodikkain

Juhlapöytä 20-vuotis vuosikokouksessa 27. 2. 1949.

mekäämpiäkin seuroja vastaan harjoitusotteluja ja oltiinpa mukana piirin sarjoissakin. Vuosi 1951 oli käänteentekevä, sillä silloin Haukat selviytyi maakuntasarjan voittajaksi ja karsintojen kautta Suomen sarjaan. Kauan ei haukkaparvi viihtynyt sieläkään, sillä jo 25-vuotisjuhlien kunniaksi noustiin vuonna 1954 kaikkein korkeimpaan kastiin, eli mestaruussarjaan.

Tämän menestyksen täydensi samalla naisjoukkueemme, joka sekini raivasi tiensä isojen joukkoon.

1950-luvun loppupuoli sujui sitten vaihtelevalla menestyksellä. Joka tapauksessa asema

mestaruussarjassa vakiintui ja sijoitukset eri vuosina liikkuivat välillä 5—8, mikä tiesi säilymistä. Vähä vähältä hivuttauduttiin kohti kärkeä ja Haukkoja alettiin kaikkialla pitää varteenotettavana vastustajana.

Vuonna 1959 tulivat ensimmäiset miesten mitalit ja siitä alkoi Haukkojen toistaiseksi loisteliai kausi puulattialla. Kahdeksastoista ottelusta voitettiin silloin yksitoista ja kerran saatiin tyytyä pisteiden jakoon. Edelle pääsivät vain Union ja HIFK, sillä 23 pistettä tiesi pronssitilaa sarjassa.

Ensimmäisessä miesten mitalijoukkueessa pelasivat Matti

Kuokkanen, Timo Törmä, Pertti Kuusela, Pentti Laaksonen, Erkki Salmi, Lari Kaisla, Jorma Björklind, Pertti Lehmuskallio, Kaj Sellgren, Antero Ruusuvaara, Raimo Elo, lisäksi olivat joissakin otteluissa myötävaikuttamassa Pauli Lehto, Matti Mäkelä ja Matti Huovinen. Joukkueita huolsi Olof Rosenberg.

1950-luvun loppupuoli oli myös voimakasta junioritoiminnan aikaa. Se nähtiin myös tuloksissa. Suomen mestaruuksia tuli useita. Vuonna 1954 oli kaksi vuotta aikaisemmin SM:n B-mestaruuden korjannut joukkue kasvanut A-juniorien ikään ja jälleen joukkue oli lyömätön. A-nuorten mestaruuksia tuli seurallemme lisäksi vuosina 1958, 1959 ja 1960 sekä B-nuorten vuosina 1957, 1958 ja 1960. Piirin mestaruudet olivat silloin kynsisämme jokavuotista tavaraa.

KÄSIPALLOILUN HUIPPUKAUSI

1960-luvun alku oli käsipalloilijoillemme menestyksellinen. Jo alku lähti vauhdikkaasti käyntiin, sillä silloin solmittiin seuran ensimmäinen kansainvälinen yhteys. Tammikuussa 1960 saapui itäsaksalainen SC Lokomotive Leipzigistä vieraaksemme. Odotetusti olivat vierailijat selvästi parempia ja hävisimme yhteentöton 24—16.

Seuraavana talvena oli sitten vastavierailun vuoro Itä-Saksaan. Tammikuussa 1960 Haukat teki ensimmäisen ulkomaanmatkansa. Isännät Leipzigissä olivat kuitenkin kotikentällään täysin ylivoimaisia ja tappionumerot olivat melkein masentavat 31—11.

Matkan vaikutukset heijastuivat myös sarjaotteluissa. Matka oli innoittanut pelaajamme ennennäkemättömän kovaan harjoitteluun, mikä oliikin vienyt viirepäivät SM-sarjan kulealan ennen vuodenvaihdetta.

Matkan rasitukset ja loukkaantumiset heikensivät kuitenkin tehoa joksikin aikaa. Kolme yllättävää tappiota peräkanaa pudottivat sijoitustamme niin, että mitalit, jotka pelaajiemme käteen ladottiin, olivat vain pronssiset. "Varma" mestaruus meni sivu suun, sanottiin.

Talvella 1961—1962 tahti sitten parani. Haukat keikkui kauden aivan sarjan kärkipaikoilla.

Naisten Suomen mestarit vuodelta 1973. Takana huoltaja Vesa Wickström, Lena Sandström, Marja Sipi, Maire Eräkanto, Tuula Lindholm ja Tiina Siimeslehto. Keskellä Tuula Rönberg, Maj Lindholm ja Monica Schoultz. Etarivissä Pia Viertonen, Lisbeth Sandström, Barbro Österman ja Maija Kontio.

Tilanne huipentui ennen viimeistä ottelua. Yksi ottelu oli peläämättä, ja tilanne sarjataulukon kärjessä Haukat ja Arsenal 27 pistettä, jotka asettuivat viimeisessä ottelussa vastakkain.

Ottelun alku viivästyi kymmenisen minuuttia, koska kiinnostus ottelua kohtaan oli niin suuri. Täpötäysillä lehtereillä Urheilutalossa istui silloin 808 maksanutta katsojaa. Ottelussa Arsenal oli kuitenkin viimeisillä sekunteilla onnekaampi ja vei voiton 23—21. Hopeaa tuli kuitenkin Haukoille ja se onkin toistaiseksi paras saavutus, mihin seuramme on yltänyt miesten SM-sarjassa.

Tuon vuoden jälkeen ei menestys ole ollut aivan yhtä hyvää miesten osalta. Toiset seurat houkuttelivat muutamia kärkipään pelaajiamme ja niin vuosi vuodelta oli edessä aina uusi nuorensusleikkaus ja kokemusten hankkiminen.

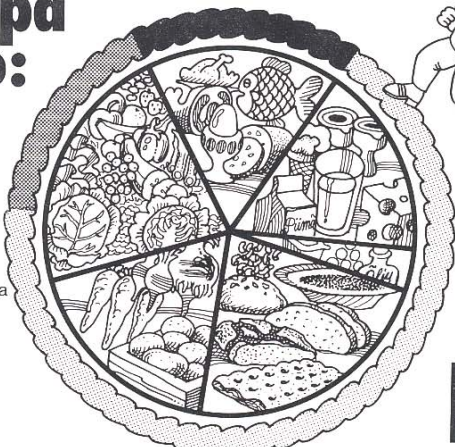
Pahin vastoinkäyminen sattui vuonna 1966, jolloin peli ei luistanut lainkaan ja edessä oli matka Suomen sarjaan. Silloin jouk-

Jatkuu sivulla 21

K-kauppa neuvo:

Kierros päivässä ja voit hyvin.

Syö joka päivä jokaisesta ruoka-aineympyrän ryhmästä. Näin varmistat ruokasi monipuolisuuden ja terveellisyyden.

Jatkoa sivulta 7.

kue teki yksimielisen päätöksen: tämä lipsahdus korjataan heti!

Päätös piti ja vuotta myöhemmin Haukat voittivat Suomen sarjan ja uusi paluu ylimmälle sarjaportalle oli tosiasia. Siitä paikasta kuitenkin on saatu taitella kynsin ja hampain ja keväällä 1968 käytiin peräti uusintaottelu KIF:n kanssa, joka ratkesi eduksemme tiiviin loppuveidon ansiosta.

NUORTEN VOIMAA

Haukoilla on ollut reservejä, mistä edustusmiehistömme on voinut täydentää. Siitä lankeaa kiihtoisu voimakkaalle junioriryölle, joka on myös tuottanut kauniita tuloksia. Vuonna 1960 Haukat korjasi Suomen mestaruuden molemmissa, siis A- ja B-juniorien luokissa. Vuotta myöhemmin kultamitalit painettiin haukapokkien käteen ulkokentillä ja 1962 oli jälleen aika, jolloin molemmat ikäluokat olivat maan parhaita myös sisällä.

Tuon vuoden A-juniorimestarit päättivät kokeilla, miten korkealle siivet kantavat. Seuravana talvena lähettiin näet hakemaan vastusta läntisestä naapurista, kun sitä ei kotoa löytynyt. Vastustajaksi saatiin tukholmalainen Hellas, jonka joukkue laskettiin silloin Ruotsin neljän parhaan juniorijoukkueen piiriin kuuluvaksi. Tammikuuisena sunnuntaina asetuttiin Eriksdalshallenissa kentälle nimekkäitä vastustajia kohtaamaan, mutta ei kumartamaan eikä kunnioittamaan.

Parituhantinen katsomo sai todeta tässä ottelussa Haukkojen ylivoimaa ja näytöstä. Ruotsalaiset olivat kuin ällikällä lyötyjä, kun nuo tuntemattomat helsinkiläiset olivat tuota pikaa napanneet 8—1 johdon. Kaikki sujui meikäläisiltä kuin rasvattu, ja vaikka pelitapahtumat myöhemmin tasoittuivatkin, ei voittomme ollut missään vaiheessa uhattuna. Voitonnumerot olivat 15—12.

Vielä yksi ikäluokka oli kasvamassa Haukoissa kohti mestaruuksia. Vuonna 1965 olivat B-juniorimme taas korkeimmalla pallilla ja samat pojat toistivat tempunsa 1967 A-nuorissa.

NAISETKIN ONNISTUIVAT

Eivät liisammekaan ole halunneet olla pekkaa pahempia. Määrätietoinen työ myös naisten parissa on johtanut menestykseen. Vaikka pelaajamateriaali on ollut pieni on se ollut sitä parempaa ja aina on seuramme ollut kamppailemassa kärkijoukoista naisten SM-sarjassa.

Hopeamitalit jaettiin naisillemme jo vuonna 1960 ja neljä vuotta myöhemmin sama onnistui uudelleen. Vuonna 1965 oli kuitenkin riemun vuosi. Sitkeä yritys johti täysosumaan ja kymmenen vuotta naisten markkinoita hallinnut HIFK sai todeta hävinneensä ratkaisevassa kamppailussa. Mestaruus uusittiin vuotta myöhemmin. Silloin ei kukaan enää ollut vakavasti ukaamassakaan. Sen jälkeen ote hieman kirposi, kun pelaajattaremme alkoivat joulua enemmän perhe-elämän puristuksiin.

PESÄPALLOILUN LAMA JATKUU

Pesäpalloulla on Helsingissä polkenut paikallaan tai hiljalleen taantunut 1970-luvulla. Puna-Mustat oli viimeinen mohaani mestaruussarjassa ja voitti jopa Suomen mestaruuden vuonna 1973, mutta sen jälkeen PuMulle alkoi sitäkin jyrkempi alamäki, joka jatkui läpi koko liiton sarjasteikon.

Vielä parikymmentä vuotta neljä helsinkiläisiseuraa oli yhtäaikaan mestaruussarjassa, ensimmäiseksi putosi Haukat vuonna 1958, sen jälkeen PT 4 vuotta myöhemmin, taas neljän vuoden kuluttua TMP. PuMu jaksoi siis vuoteen 1974 haettuaan sitä ennen kuitenkin 1960-luvulla pariinkin otteeseen vauhtia Suomensarjasta. Vuonna 1976 helsinkiläisseurat pääsivät sopimukseen joukkueiden kokoamisesta yhdeksi kovaksi joukkueeksi Helsinki-Pesiksen nimen alle.

Naiskäsipalloilijat vierailevat Tukholmassa 1974, josta tuli turnausvoitto Ättacupissa. Kuvassa on isäntäjoukkueen pelaaja kiertänyt Leila Suomisen ja Marja Sipin, mutta Lisbeth Sandström maalissa torjuu.

Jaakko Varo pitelee Haukkojen "taktiikkayllätystä", viuhkaa. Jaakon ja Epun kehittämästä välineestä on parin vuosikymmenen kuluessa tullut kaikkien joukkueiden käyttämä merkintäväline.

Uusi joukkue sai HerU:n paikan Suomensarjassa ja pääsikin seuraavaksi kaudeksi mestaruussarjaan. Voimat eivät vuonna 1978

mestaruussarjassa riittäneet ja niin käynti huipulla jäi ranskalaiseksi visiitiksi, toivottavasti ei kuitenkaan lopullisesti.

Haukkojen pesäpallolijat eivät lähteneet Helsinki-Pesikseen mukaan, koska meillä ei ollut yhtään huippupelaajaa antaa yhteiseen joukkueeseen. Toisaalta oli kuitenkin niin paljon pelihaluja, että joukkueemme on joka vuosi osallistunut piirin sarjoihin. Haukkojen joukkue pelasi maakuntasarjassa vuoteen 1972, jolloin putosimme armottomasti Helsinki-sarjaan. Nouisimme takaisin jo seuraavana kesänä, mutta vain vuodeksi. Sen jälkeen ikääntynyt joukkueemme ei halunnut lähteä maakuntasarjaan, joka oli muutettu kaksinkertaiseksi ja edellytti näin melko paljon matkustamista. Piirin sarjassa on senkin jälkeen menestytty melko hyvin, tosin otteluita on vuosittain ollut vähän.

Naisten ja juniorien kohdalla 1970-luku on ollut vieläkin koruttomampi. Naiset osallistuivat viimeksi piirin sarjaan vuonna 1971 ja sen jälkeen on ollut täy-

si tyhjiö sekä naisten että juniorien pesäpalloilussa Haukkojen kohdalla.

ONKO EDESSÄ UUSI NOUSUKAUSI?

Pesäpalloujoukkueemme voitti viime kesänä Helsinki-sarjan ja taas oli tie maakuntasarjaan avoin. Aivan kuin toimintamme 50-vuotisjuhlan kunniaksi löytyi vetäjä miesten edustusjoukkueelle ja näin tilanne on alkanut valjeta. Kesän 1979 maakuntasarjaan lähdemme melkoisen muodonmuutoksen kokeneella joukkueella, joka on harjoitellut talvikauden ahkerasti. Uudet komeat mainosaset on hankittu ja nyt jos koskaan innostus on saatava leviämään myös suureen helsinkiläisyleisöön, ettei pyrkimys takaisin huipulle katkeaisi heti alkuunsa.

EUROOPPALAISEN SUURSEURAN KÄSIPALLOILIJAT VIERAANAMME

Haukkojen valmistautuessa 40-vuotisjuhliinsa syksyllä 1968 tu-

OY KALMERI AB

SF-02420 Jorvas

Edullinen
lämmitysöljy
joka taloon

lämpöpalvelu

Suomen BP Oy

Budapestin matkalla oli mukana paljon "turistejakin" innostamassa joukkuettamme. Vasemmalta ovat katsomossa Kerttu Koponen, sitten kolme vierasta, Sirpa Wallenius, Airi Quist, Marja Sipi, Kirsti Dickman, Lisbeth Saarinen, Martta Tuomi ja Bertel Koponen. Koposen edessä selin Timo Dickman.

li liiton kautta tieto, että kuuluisan Budapestin Honvedin käsipalloilijat olivat halukkaita tullemaan harjoitus- ja ottelumatkalle Suomeen. Seuran käsipalloilijat eivät olleet tietenkään yhtä maailmankuuluja kuin jalkapalloilijat, mutta olivat olleet kuitenkin edellisenä keväänä arvostetun mestarijoukkueiden Euroopan Cupin loppuottelussa ja sijoittuneet hopealle. Eikä kysymys ollut mistään pikkuseurasta, koskapa sen kannatusyhdistykseen kuului 60 000 jäsentä ja pelaajina Unkarin parhaat sotilasurheilijat.

Otimme tarjouksen vastaan ja järjestimme maaliskuussa 1969 kolmipäiväisen juhlaturnauksen, jossa vieraiden ja oman joukkueemme lisäksi olivat mukana mestari UK-51 ja hopeajoukkue HIFK. Kilpailussa pelattiin täyden ajan ottelut yksinkertaisena sarjana ja odotetusti Honved oli selvästi paras, UK toisena, Haukat kolmantena ja HIFK jumbona.

Honvedin Suomen vierailu edellytti vastavierailua Unkariin ja se tehtiin heti seuraavana ke-

sänä. Tälle matkalle oli muillakin Haukoilla kuin käsipallojoukkueella mahdollisuus osallistua ja niinpä Budapestissa olikin yhtä aikaa yli kolmekymmentä Haukkaa. Unkarilaiset osoittivat vieraanvaraisuuttaan suomalaisen veljeskansan edustajia kohtaan kaikkialla muualla paitsi käsipallokentällä. Ensimmäisen ottelun hävisimme oudoissa olosuhteissa rankkasateen liottamalla tiilimurskakentällä 16—29 Budapestissa ja toisen murkaavasti 9—28 hiostavan helteisessä Keszthélyn pikkukaupungissa Balaton-järven eteläpäässä. Mainittakoon, että Honvedin joukkueessa pelasi tuolloin kahdeksan Unkarin maajoukkuepelaajaa.

Kotoisilla kentillä tuli heti seuraavana keväänä olivat karvas pettymys. Mestaruussarjan 9. sija ei riittänyt sarjapaikan uusimiseen, vaan oli lähdeävä ottamaan vuhtia Suomensarjasta. Samalla joukkueessa oli tehtävä voimakas nuorennusleikkaus, koska puolet edustusjoukkueen pelaajista siirtyi muihin seuroihin. Nuoria oli kuitenkin vielä tuolloin omasta takaa ja nousu-

yritys tuotti kaikesta huolimatta tuloksen ja taas olimme mestaruussarjassa.

Joukkueemme sai valmentajakseen USA:ssa opintonsa päätökseen saattaneen aiturijaska Tuomisen ja kunto oli hyvä ja mieliala korkealla. Menestys syyskaudella oli hyvä ja enteili jopa mitalimahdollisuuksia, mutta kunto lopahti keväällä ja sijoitus oli vasta 7. Samoilla sijaluvuilla hieman putoamisrajan yläpuolella olimme parin seuraavankin kauden ajan, kunnes nuorukaisemme muuttivat sijaluvuksi 5. vuosina 1975—1977. Pääsy loppusarjaan oli erittäin lähellä viime mainittuna vuonna.

Syksyllä 1976 joukkueemme oli selviytynyt Suomen Cupin loppuotteluun, jossa kuitenkin tuli tappio edellisen kevään Suomen mestarille Spartalle. Hoppaasiija olisi kuitenkin oikeutanut osallistumaan Euroopan Cup-voittajien Cupiin, mutta johtokunta piti osallistumista liian kalliina, varsinkin kun todellisia jatkooppääsyn mahdollisuuksia ei katsottu olevan. Ehkäpä tämä päätös oli osittain syynä siihen,

Saviseudun kisat kuuluivat 1950-luvulla pesäpalloilijamme kevätöjelmään. Kisojen komea kiertopakinto tuli lopulta Haukkojen omaksi. Tässä tyytyväinen joukkue sitä esittelemässä.

Turun tennishalli oli käsipalloilijoille joskus pelätty paikka, mutta kyllä sieltäkin tuli pisteitä kotiin. Tässä on Pentti Laaksonen päässyt yksin läpi ja tekee maalin. Turkulaispuolustaja on jo antautunut ja seuraa tilannetta kädet lan-teilla.

että edustusjoukkue hajosi lähes täydellisesti ja kesällä 1977 Haukkojen oli luovuttava mestaruussarjapaikasta. Kun ei ollut enää reservejä, ratkaisu oli ainoa mahdollinen ja Haukkojen yli 20 vuotta jatkunut — vain kaksi kertaa vuodeksi katkenut — yhtäjaksoinen mestaruussarjakausi oli historiaa. Edustusjoukkueen pelaajien kiinnostus oli viimeisinä vuosina kohdistunut omien taitojen kehittämiseen eikä juniorien kouluttamiseen riittänyt aktiivisia valmentajia.

Käsipalloilu on ollut viime vuosina melkoisissa vaikeuksissa. Haukat ei ollut suinkaan ensimmäinen mestaruussarjajoukkue, joka joutui luopumaan sarjapaikastaan. Saman olivat tehneet jo aikaisemmin entinen moninkertainen Suomen mestari UK-51 sulautumalla HJK:iin sekä HPS. Haukkojen jälkeen vuorossa oli HJK, jonka pelaajista valtaosa siirtyi Haukkoihin ja ninpä joukkueemme pelaa nyt I-divisioonassa, josta pitää uudestaan pyrkiä mestaruussarjaan.

NAISTEN KULTAMITALISARJA JATKUU

Vuonna 1965 alkanut ja 1966 jatkunut mestaruuksien kausi jatkui naisten käsipalloilussa muuttaman laihemman vuoden jälkeen. Vuonna 1971 naisemme voittivat kolmannen Suomen mestaruutensa. Oli kunnioitettavaa, että useat sellaiset perheenäidit, jotka olivat avioituneet ensimmäisten mestaruuksien aikoihin, palasivat pelikentille ja saavuttivat vielä mestaruuksia. Kultamitalisarja jatkui yhden hopeavuoden jälkeen 1973 ja jatkui vielä kahtena seuraavanakin vuonna. Vuosina 1976 ja 1977 tuloksena olivat pronssiset mitalit.

Saavutettujen menestysten jälkeen on vuoro palata maan pinnalle ja naisjoukkueemme teki kerralla niin täydellisen nuorennusleikkauksen, että putoaminen mestaruussarjasta oli keväällä 1978 tosiasia. Nuoret tyttömme eivät ole vielä valmiita voittamaan mestaruuksia, mutta sitkeällä yrityksellä on ennenkin saavutettu hyviä tuloksia.

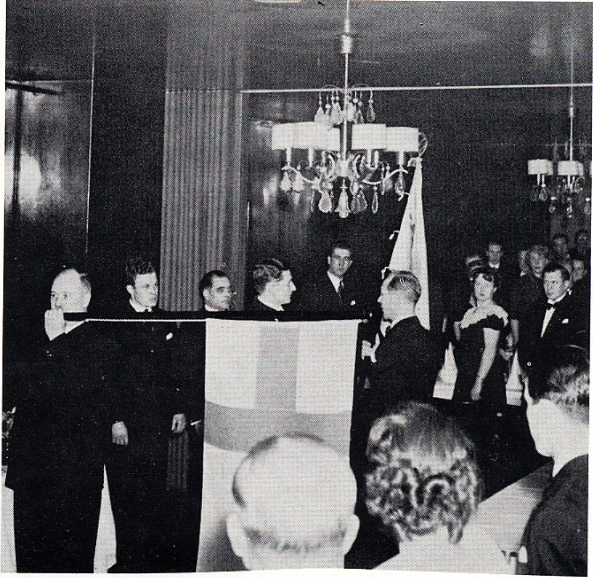
Naisjuniorit ovat osallistuneet sarjoihin useana vuonna, mutta

mainittavia voittoja ei ole vielä saavutettu.

NAISJOUKKUEELLA KANSAINVÄLISTÄKIN MENESTYSTÄ

Kotimaassa saavutettujen Suomen mestaruuksien lisäksi naisillamme on ollut vuosittain oteluskoketus ruotsalaisiin seuroihin. Jo pitkälti toistakymmentä vuotta on osallistuttu Örebroon suureen turnaukseen — joukkueita naisten sarjassa 50—60— tai Älta-cuppen-nimiseen kilpailuun, jossa on ollut joukkueita tusinan verran. Menestyksiäkin on saavutettu. Örebrossa on joukkueemme selviytynyt useana vuonna alkulohkostaan jatkoon, mutta viimeistään neljännesvälierissä tie on nousut pystyyn. Älta-cuppenissa paras saavutus on ollut koko turnauksen voitto vuonna 1974.

Naisjoukkueemme on osoittanut kunnioitettavaa yhteishenkeä ja innostusta näillä matkoilla, sillä työt ovat rahoittaneet matkansa suurelta osin itse.

Tilanne seuran 20-vuotisjuhlista. Lipunkantajana on perustajajäsen Eino Wass.

KEILAILUMME ON POLKENUT PAIKALLAAN

Keilaajiemme taival on viimeisen vuosikymmenen aikana ollut varsin ohdakkeista. Tämä on viime vuosina näkyneet osittain pelaajien kilpailuhaluudessa, koska valtakunnan sarjaotteluissa on jouduttu antamaan luovutusvoittojakin.

Helsingin sarjan IV luokassa paras menestyksemme on vuodelta 1970, jolloin sijoituksena oli lohkokon 3. sija ja nousu III luokkaan seuraavaksi kaudeksi. Se sujui odotettua heikommin ja vastus oli niin paljon kovempi, että putoaminen oli tosiasia sarjan päättyessä. Sen jälkeen sijoitukset ovat vaihdelleet 7. ja 9.:n paikkeilla.

Seuraotteluja on pelattu vuosittain kaksi kertaa Neekereitä ja KaPoa vastaan. Neekereitten kanssa kilpailtavan lautasen Haukat voitti omakseen vuonna 1976. KaPolaiset ovat olleet yleensä parempia, vaikka voittojakin olemme saavuttaneet. Keilailumme on koko ajan toimi-

nut omakustannusperiaatteella. Tästä syystä sarja- ja seuraotteluihin joukkueen kokoaminen on ollut erittäin vaikeata. Kun kaatamistaidon kehittäminen vaatisi kuitenkin kilpailemista viikottain,

pääsy ylöspäin on varmasti kiven takana tulevaisuudessakin. Tarvitsimme pari huipputason pelaajaa, jotka voisivat jakaa kokemustaan ja keilailun niksejä muille haukoille.

KATAJANKOPIO KY

VARATTU

Naisten voimakkaasti nuorennettu käsipallojoukkue keväällä 1979: takana huoltaja Marja Sipi, Leena Hyvönen, Taru Raita, Airi Vilppula, Sinikka Oinonen, keskellä Pirjo Rytönen, Katarina Miettinen, Nina Suominen, Tuija Ruusuvaara ja Soile Lehtinen, alhaalla Suvi Raita, Margit Järvinen ja Seija Korhonen. Tyttöillä on tähtäyksessä paluu mestaruus-sarjaan.

Miesten käsipallojoukkue 50-vuotisjuhlien aikaan: takana Kai Kytö, Juhani Kovalainen, Erkki Salmi, Aulis Molander, Markku Pullinen ja Esko Aittola. Edessä Timo Nousiainen, Markku Kasurinen ja Risto Alaja. Joukkue pelasi kulueneen kauden I. divisioonassa.

Pesäpalljoukkueemme 1950-luvun lopulta: edessä Eero Hätäjä, Pekka Toikka, Pauli Lehto, keskellä Aarno Onnela, Erkki Salmi ja Nisse Nikander, takana Seppo Savolainen, Kyösti Rainila ja Matti Huttunen.

Muistojen Skatta

(Sävel: Vielä nytkin muistan viljapellot laajat.)

Sanat: HELGE TAURIOLA

Vielä nytkin muistan Skatan kolkat laajat,
muistan banskilagrut, Hiltsun rantsuineen.
Muitan klitsut, takapihat, porttubromskit,
jossa ilmahoitoa me skulattiin.

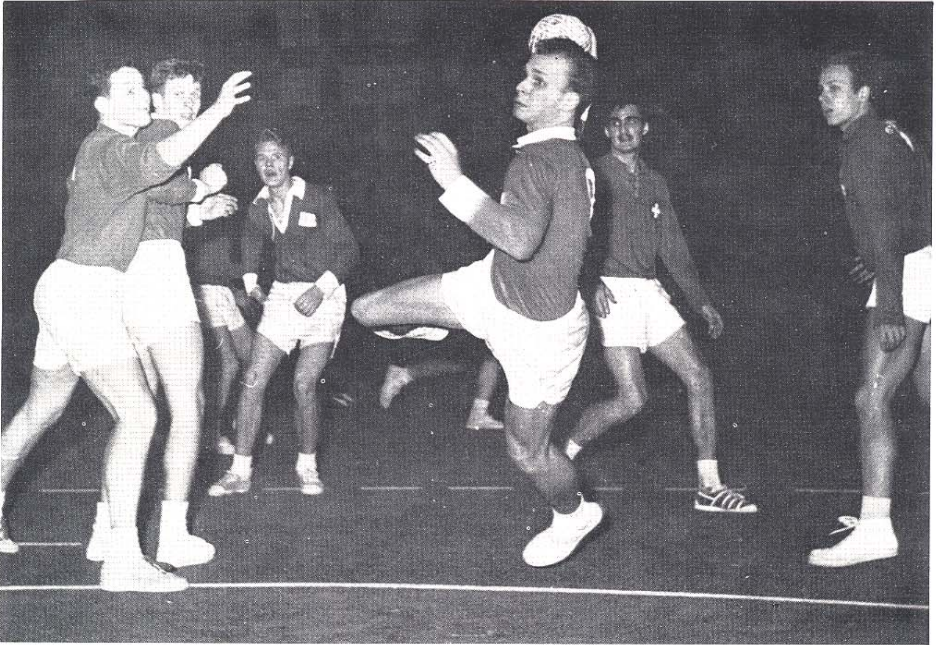
Siellä lapsuusajan liiffasti mä vietin,
vaikka veget, gosiskset ne jaagasi.
Musta-Maija lempot kiireet usein järkkas,
en nyt heille enää kannu kaunaani.

Siellä Skatan snadi polvi hiljaa varttui,
pesitä ja futista me brassattiin.
Mestaruuksia kun ilman piikkareita
pitkin kartsoja me silloin luudattiin.

Vaikka jengit Valkan, Fladdan, kylään törmäs,
kukaan keklua ei silloin tarvinnut.
Ruista nyrkeissä kun oli — kova huuto,
snadit kikat vain ja kundit goisaa jo.

Moni sitten hiljaa flyttas Skatalt' poies,
toiset lääkäriksi luki — tuomariks.
Joku tiensä "Kakolaankin" ehkä suuntas,
moni dampkaa vielä deegiksellä kai.

Moni Skatan kundeista on nyt jo vainaa,
goisaa hiljaa, hiljaa poski mullassa.
Vielä kaljuansa moni kundi kampa,
Ja mä itse venttaan hiljaa vuoroain.

Maaotteluihinkin on haukka- käsipalloilija selviytynyt. Tässä Arto Ruusuvaara on harhauttanut sveitsiläispuolustuksen Baselissa ja tekee maalin. Vasemmalla Kaj Österberg on jäänyt sveitsiläisen tiukkaan syleilyyn.

Edustustehtävissä

4	„	Saarinen Lisbeth	2 ottelua	Rahkola Tapani
		Eräkanto Maire		Söderström Carl-Åke
3	„	Siimeslehto Toini	1 ottelu	Tuominen Mikko
2	„	Jussila Eila		

HAUKKOJEN

MAAOTTELUKÄSIPALLOILIJAT

Miehet

55	ottelua	Lehtolainen Kari
43	„	Österberg Kaj
28	„	Ravander Lauri
22	„	Heiskanen Pekka
15	„	Elo Raimo
13	„	Ruusuvaara Arto
9	„	Pylkkänen Matti
8	„	Laaksonen Pentti
6	„	Nylund Timo
5	„	Karpinen Jorma
4	„	Ignatius Panu
	„	Salmi Erkki
2	„	Kuokkanen Matti
1	„	Bengtsson Reijo
		Björklund Jorma
		Laine Heikki

Naiset

15	ottelua	Schoultz Monica
14	„	Viertonen Pia
8	„	Österman Barbro
7	„	Lindholm Maj

Nuoret

1	ottelu	Bengtsson Reijo
		Heiskanen Pekka
		Karpinen Jorma
		Sjölund Henrik
		Tuominen Timo

Pojat

8	ottelua	Heinonen Paavo
		Karpinen Jorma
		Tuominen Jaakko
		Tuominen Timo
7	ottelua	Heiskanen Pekka
		Österberg Kaj
6	ottelua	Nylund Timo
5	ottelua	Niemi Kari
4	ottelua	Bengtsson Reijo
		Forstén Lasse
		Lehtolainen Kari
		Sjölund Henrik
		Skarp Olavi
3	ottelua	Ahlgren Paul
		Ruusuvaara Antti

ITÄ—LÄNSI

PESÄPALLOILIJAMME

Haukkojen riveissä pesäpalloileista ovat monet yltäneet myös suurempiin edustustehtäviin. Vuosittaisessa Itä—Länsi-ottelussa ovat seuraavat haukat olleet antamassa panoksensa:

Kaksi ottelua:

Olavi Kuismanen
Uuri Ståhlhammar

Yksi ottelu:

Birger Antin
Veijo Holopainen
Albin Jäderholm
Yrjö Launonen
Esa Mantere
Ismail Neuman
Nils Nikander

Nuorten Itä—Länsi:

Matti Reinholm

Muistokas 50-luku

Haukkojen pesäpallojoukkue vuodelta 1952: edessä Kyösti Rainila, Eero Häätäjä ja Eino Ojanen, keskellä Nisse Nikander ja Yrjö Launonen, sekä takana Eppu Katainen, Jussi Lappi ja Väinö Liukkonen.

On lokakuun 14. päivä 1945. Seison Kaisaniemen pesäpallokentän takarajan takana katsojassa Suomen pesimestaruuden uusintaottelua Haukat — Toijalan Pallo-Veikot. Mieleen jää erityisesti Esa Mantereen loistopeli polttajana, mutta mikään ei auta. Toijala voittaa hienon ottelun 5—2.

Seuraavana vuonna liityn Haukkoihin ja pelaan seuraavan kesän "kakkosessa". Syksyllä ollaan kylmän tosiasian edessä. Edellisen vuoden hopeajoukkue on siipirikkona tuomittu putoamaan mestaruussarjasta. Viimeiseen otteluun Loimaalle ei enää

löydy miehiä tarpeeksi, ja niin pääsen mukaan ja pelaan elämäni ensimmäisen mestaruussarjamatsin. Loppujen lopuksi-kaan ei saatu tarpeeksi miehiä matkaan, ja niin isäntä Loimaa lainasi meille pari pelaajaa.

Siitä sitten alkoi vähitellen Haukkojen uusi nousu. Joukkue oli vanhan kokemuksen ja nuoren intomielen onnistunut yhdistelmä. 1949 noustiin hienon kauden jälkeen (voittosaldo 17—1) takaisin mestaruussarjaan. Kun muistelee noita aikoja, tulee mieleen kolme seikkaa, jotka muodostivat ikään kuin pohjan ja taustan silloiselle pesistou-

hulle. Vaikea on ajatella tuota aikaa ilman Hesperian kenttää. Kyllä Hespa soittolavoineen ja luonnonkallioineen oli jotain sellaista, jonka luomaa ainutlaatuista tunnelmaa oli mahdotonta muulla korvata. Toinen asia oli Helsingin pesäpalloilun mahdollinen taso. Neljä mestaruussarjatasoa seuraa, jotka kaikki toimivat laajalla pohjalla. Kolmanneksi ja läheisimpänä on mainittava HAUKKA-henki, joka toivottavasti henkii tämän kirjasen sivuilta ilman selityksiäkin. Omalla kohdallani se ainakin ilmeni siten, ettei koskaan tullut mieleenkään vaihtaa seuraa. Haukoissa oli todellista seurahenkeä, sitä oli myös meidän joukkueessamme. Parhaiten tätä henkeä edusti mielestäni Eppu Katainen, joka yhdessä vaimonsa Aunen, "Asan" kanssa todella uurasti Haukkojen hyväksi. Tämä henki näkyi mielestäni siinäkin, että Eppu ei oikeastaan kertaakaan pelannut huonoa ottelua. Epun ympärille muodostui sitten muu Haukkaparvi, joka yleensä pelasi parhaat kautensa "omin voimin", Haukkahengessä.

Kun olen tätä juttua varten selailut leikekirjaani, huomaan, että olemme ilmeisesti pelanneet hyvin vähän perättäisiä otteluja täysin samassa kokoonpanossa. Siksi on vaikeaa nimetä tuon ajan, 50-luvun alun Haukka-yhdeksikköä. Jokisen Eki esimerkiksi aloitti 3-varana, mutta siirtyi sieltä 1-pesän kautta lukkariksi. Mutta tällaisen yhdeksikköön niiltä ajoilta olisi ainakin saanut kootuksi: lukkari Eero Häätäjä, 1-pesä Köpa Rainila, sieppari Väiski Liukkonen (kaikki kolme pelasivat myös takakentällä), 2-pesä Yrjö Launonen, polttaja Eikka Ojanen, 3-pesä Nisse Nikander, 2-vara Eppu Katainen, 3-vara Eki Jokinen, koppari Jussi Lappi, huoltajana Jaska Varo.

MK-mainos Oy

Rakennusliike M. Forsström

Siihen aikaan ei harjoiteltu ympärivuotisesti. Tekisi mieli sanoa onneksi! Tavallaan kyllä treenattiin, mutta jokainen omalla tavallaan, monet kokonaan muissa seuroissa muita pallopelejä pelaamalla. Tammikuussa ruvettiin käymään lenkillä ja aloitettiin sisäharjoitukset, joissa kuntojumpattiin, pelattiin korista sekä heiteltiin ja lyötiin mahdollisuuksien mukaan. Ainakin yhtenä talvena käytiin Otaniemen sisähallissa. Ulos mentiin niin pian kuin sula lyöntipaikka löytyi. Ilmeisesti talvi- ja kevätarjoittelumme oli tehokasta, sillä yleensä olimme alkukaudesta parhaassa kunnossa. Kerrankin johdettiin mestaruussarjaa neljän kierroksen jälkeen puhtaalla pelillä, mutta siihen ne voitot sitten lopahtivat, ja niin Haukkalintu putosi siipiään räpytellen sievästi alas.

Haukat oli tuolloin tyypillinen ulkopelijoukkue. Maan parhaita lisäksi (tämä oli yleinen mielipide!). Sen näkee myös viikaisemalla sarjatalukoita. Juoksuero saattoi sarjan päättyessä olla jopa positiivinen, vaikka sijoitus oli sarjan loppupäässä. Esimerkiksi 50-luvun alun Suomen parhaalle eli Lahdelle ei yleensä hävitty suurinumeroisesti edes Lahdessa.

Mutta se sisäpeli. Siinäkin meillä oli hienosti trimmattu järjestys, joka kuitenkin oli erittäin haavoittuvainen. Peli lähti

Yrjö Launonen ottaa hyvän pelin jälkeen palkinnon Asa Kataiselta.

parhaiten käyntiin ihan kärjestä. Loppupään lyöjät olivat verrat-tain hitaita, alkupään lyöntivoima taas oli heikonpuoleinen. Ehkä emme sittenkään keskittyneet treenauksessa tarpeeksi heikkoihin puoliimme. Välillä yritettiin ns. kahden kärjen systeemiä, mutta ei sekään aina onnistunut. Taktisesti olimme vähintään keskitason porukka. Aikakairjoihin on syytä merkitä, että otimme ensimmäisenä joukkueena merkkipeliin vieläkin käytössä olevan viuhkan.

Pelimatkat ovat luku sinänsä. Haukkojen pojat olivat hyviä toisessakin pelissä, nimittäin korttipelissä. Ei ollut juna vielä vislannut Hesasta kun jo pojat mätkivät korttia. Vaikka se olikin suht. viatonta laatua, se tuppasi

venymään pitkälle yöhön, mikä nyt ei ollut parasta mahdollista keskittymistä matsiin. Niinpä sittemmin päätettiin jättää tämä toinen peliharrastus vain paluumatkalla tapahtuvaksi.

Vierasottelut olivat aina vaikeita. Niistä voisi kertoa paljonkin muistoja. Tiivistettäköön ne tässä muutamaan toteamukseen. Vaikein kenttä: Jyväskylän Harju nurmipintoinen (varsinkin saateella!); parhaita kenttiä (Hesperian lisäksi): Lahden pp-stadion, Mailapoikien Haapaniemi; ikävähkö yleisö: Loimaa, miellyttävä yleisö: Vimpeli ja Nurmo; reilu vastustaja: Jyväskylän Veikot. Yleensä voi sanoa, että sen ajan pesäpallistien kesken vallitsi hyvä henki.

Henkeä pidettiin yllä myös yhteisillä palavereilla. Erityisesti ovat mieleen jääneet ottelun jälkeiset kahvihetket "jälkiviisauksineen" Kataisten vieraanvaraisessa kodissa.

Yhtään noista vuosista en antaisi pois. Ne ovat antaneet hienon harrastuksen ja hienon ystävyden muodossa sisältöä elämään. Ja osaltani harrastus jatkuu edelleen. Hienosti sanottuna me 50-luvun pesäpallolivat Haukat teimme liikuntakasvatustyötä, joka puolestaan on osa suomalaista kulttuuria. Kiitos teille kaikille, joiden kanssa sain olla siinä kaikessa mukana!

Yrjö "Yrkkä" Launonen

KIINTEISTÖJEN Jäteautot 9

R. VILPPULA & Co

TEHTAANKATU 27-29 B

PUH. 174 137
175 759

KONEISTUS- JA PURISTINTYÖT

**RAVINTOLA
mercur**

AVOINNA

ARKISIN 11.00—01.00

LA—SU 15.00—24.00

Ruusulank. 5. P. 494 163